

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1108²

Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36)
4 Ὀκτωβρίου 2026 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πρὸς τὴν τελειότητα

«Ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (Λουκ. 6,35)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 6,31-36). Τί λέει; Σήμερα τὸ εὐαγγέλιο παρουσιάζει μία κλίμακα, μιὰ σκάλα. Σκάλα, ποὺ τὸ πρῶτο σκαλί της ἀγγίζει τὴ γῆ, καὶ τὸ τελευταῖο, ἀπάνω πολὺ ψηλά, φτάνει μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, μέχρι τοὺς γαλαξίες καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς γαλαξίες· ἀγγίζει τὸ Θεὸ τὸν οὐράνιο. Γιὰ τὴ σκάλα αὕτῃ ἔγραψε ἓνα περίφημο βιβλίο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναίτης ποὺ ὀνομάζεται Κλίμαξ. Ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λοιπὸν μᾶς λέει ἐκεῖ, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος διψᾷ τὴν τελειότητα**. Δὲν εἶνε τέλειος, ἀλλὰ διψᾷ τὴν τελειότητα. Καὶ οἱ ἄγγελοι σαλπίζουν· Ἀνεβαίνετε, ἀνεβαίνετε, ἀνεβαίνετε! Ὅσα ὅμως σκαλιὰ καὶ ν' ἀνεβούμε, καὶ τὰ ἱμαλάια καὶ τὶς Ἄλπεις καὶ τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς γῆς νὰ φθάσουμε, καὶ πάλι δὲν θὰ εἴμαστε ποτέ ἐκεῖ ποὺ θέλει ὁ Θεός· διότι ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ ν' ἀνεβαίνουμε διαρκῶς καὶ ποτέ νὰ μὴ σταματήσουμε· «Ἔσεσθε τέλειοι» καὶ «τέλειοι γίνεσθε» (Ματθ. 5,48. Α' Κορ. 14,20).

Τὸ οὐράνιο **σάλπισμα τῆς τελειότητος** ἀντηχεῖ καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅπου ἀκούσαμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς προτρέπη· «...καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (Λουκ. 6,35)· δηλαδή, θὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶνε τέλειος, τέλειοι κ' ἐσεῖς ὅπως ἐκεῖνος.

Στὸ δρόμο λοιπὸν τῆς τελειότητος θὰ σᾶς δείξω, ἀδελφοί μου, **τρία σκαλιὰ**, ποὺ διακρίνονται στὴ σημερινὴ περικοπή.

● Πρῶτο σκαλί· «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. 6,31). Εἶνε δηλαδή ἓνας νόμος δικαιοσύνης. Διότι δὲν ζοῦμε στὴ σελήνη· ζοῦμε στὴ γῆ, μέσα σὲ κοινωνία. Ἔχουμε ἀνθρώπους γύρω μας· δίπλα μας εἶνε ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ ἄγνωστοι. Ἔχουμε ἱερὰ ὑποχρέωσι νὰ ζήσουμε μ' αὐτοὺς ἐν δικαιοσύνῃ.

Τί θὰ πῇ **ἐν δικαιοσύνῃ**· θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ τοῦ κάνουν τὰ ἴδια ποὺ κάνει αὐτὸς στοὺς ἄλλους; Σὲ ρωτᾷ ὁ Κύριος· Θέλεις, ἐσὺ ἄνθρωπε, νὰ πειράξῃ ὁ ἄλλος τὴν **περιουσία** σου, νὰ κἀν διάρρηξι στὸ κατάστημά σου, νὰ λεηλατήσῃ τὸ σπίτι σου; Ὁχι. Ἔ, αὐτὸ ποὺ ζητᾷς ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ τὸ ἐπιβάλλῃς καὶ στὸν ἑαυτὸ σου· μὴ θίγεις τὴν **περιουσία** τοῦ ἄλλου, μὴν τὸν ἀδικεῖς. Ἄλλο ἀγαθὸ, ἀνώτερο ἀπὸ τὴν **περιουσία**, εἶνε **ἡ ζωὴ**· θεῖο δῶρο. Θέλεις ὁ ἄλλος νὰ σὲ χτυπήσῃ, νὰ σὲ δείρῃ, νὰ σὲ δολοφονήσῃ, νὰ σὲ ἐξοντώσῃ; Ὁχι. Κ' ἐσὺ λοιπὸν παρομοίως δὲν πρέπει νὰ ἐπιβουλευθῇς τὴ ζωὴ του. Καὶ μετὰ τὴν **περιουσία** καὶ τὴ ζωὴ, τρίτο ἀκόμη ἀνώτερο ἀγαθὸ εἶνε **ἡ τιμὴ καὶ ὑπόληψις** τοῦ ἄλλου. Μὴν κατηγορεῖς, μὴ διαβάλλεις, μὴ συκοφαντεῖς, μὴν προσβάλλεις τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου, τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, τὸ ὄνομα τῆς ἀδερφῆς του, τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του, μὴν τὸ ἀτιμάζεις· τίμα το. Αὐτὸ θὰ πῇ δικαιοσύνη, ποὺ εἶνε τὸ πρῶτο σκαλί πρὸς τὴν τελειότητα.

● Ἀλλὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μᾶς λέει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ εἶνε τὸ δεῦτερο σκαλί. Τί λέει· ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε **μακροθυμία, ἀνεξικακία, ἀγάπη** πρὸς ὅλους, ἀκόμα καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς (βλ. ῥ.ἀ. 6,32,35). Νὰ μὴν εἴμαστε σὰν τὸ σκορπιὸ ποὺ κεντάει, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνομε τὸ καλὸ. Νὰ μὴν εἴμαστε μικρόψυχοι, νὰ μὴν τρέφουμε ἐκδίκησι στὴν καρδιά μας, νὰ εἴμαστε εἰκόνες τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι μας ἁμαρτάνουμε, καὶ ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ· θαυμάζει κανεὶς τὴ μακροθυμία του. Μακροθυμεῖ ὁ Θεός, ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Στὸ χέρι του, στὴν ἐξουσία του εἶνε. Ποιὸς ἔκανε τὸν ἥλιο; Ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, ἡ «ΔΕΗ» τοῦ Θεοῦ εἶνε δωρεάν· δωρεὰν τὸ φῶς.

Ἐνῷ μπορούσε ὁ Θεὸς νὰ διακόψῃ τὸν φωτισμό μας· ὅπως τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἔγινε σκοτάδι σὲ ὅλη τὴ γῆ ἐπὶ τρεῖς ὥρες, «ἀπὸ ἔκτης ὥρας ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. 27,45), ἔτσι μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ πάλι· νὰ πέσῃ σκοτάδι πάνω στὴ γῆ. Καὶ θὰ γίνῃ αὐτό. Μακροθυμεῖ ὁ Θεὸς καὶ μᾶς στέλνει τὸν ἥλιο, μακροθυμεῖ καὶ μᾶς στέλνει τὴ βροχή, μακροθυμεῖ καὶ μᾶς στέλνει κάτι ἄλλο ἀκόμα ἀνώτερο, τὸν ἀέρα· ἂν ὁ Θεὸς διατάξῃ νὰ πάψῃ ὁ ἀέρας νὰ φυσᾷ, θὰ πεθάνουμε ὅλοι ἀπὸ ἀσφυξία· μέσα σὲ πέντε λεπτά δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ. Μακρόθυμος λοιπὸν ὁ Θεός, μακρόθυμος καὶ γεμᾶτος ἀγάπῃ νὰ εἶσαι κ' ἐσύ. Μὴ λησμονεῖς τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ γιὰ τοὺς σταυρωτάς του. Κανεῖς ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἀδικήθηκε ὅπως ὁ Χριστός· καὶ ὅμως εἶπε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο λόγο «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23,34). Ἔτσι νὰ κάνῃς κ' ἐσύ.

● Τὸ ἕνα σκαλὶ λοιπὸν πρὸς τὴν τελειότητα εἶνε νὰ εἶσαι δίκαιος μὲ τοὺς ἄλλους, τὸ δεύτερο νὰ ἔχῃς μακροθυμία κι ἀγάπῃ ἀκόμα καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Καὶ τὸ τρίτο σκαλὶ εἶνε ἡ ἔμπρακτῃ ἀγάπῃ, **ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἐλεημοσύνη** (βλ. ἔ.ἀ. 6,33-36). Νά 'σαι ἐλεήμων, νὰ ἐλεῇς. Πεινάει ὁ ἄλλος; δῶσ' του νὰ φάῃ. Διψάει; δῶσ' του νὰ πιῇ. Εἶνε γυμνός; ντύσε τον. Εἶνε στὴ φυλακή; πῆγαινε νὰ τὸν δῆς. Εἶνε ἄρρωστος; τρέξε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇς. Ἀγάπῃ νὰ δείχνῃς· αὐτὴ τὴν ἀγάπῃ μᾶς συνιστᾷ ὁ Κύριος, διότι αὐτὴ εἶνε «*σύνδεσμος τῆς τελειότητος*» (Κολ. 3,14).

* * *

Λένε γιὰ ἕνα βασιλέα ἐπονομαζόμενο **Σεβήρο**, αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης, ὅτι διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ θαύμαζε τὰ λόγια τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Ἔλεγε ὅτι, ἂν τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἐφαρμόσουμε, θὰ ὑπάρχῃ παντοτινὴ εἰρήνη. Διέταξε δὲ αὐτὸς **νὰ γραφῇ παντοῦ** (στὰ σχολεῖα, στοὺς στρατῶνες, στὰ δικαστήρια, στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες) **τὸ ῥητὸ «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».**

Δυστυχῶς ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἄκουσε τὰ ἀπλᾶ αὐτὰ λόγια, καὶ μάλιστα στὴν ἐποχὴ μας ποὺ εἶνε ἡ χειρότερη καὶ ἐλεεινότερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἐποχές, ἐποχὴ «*Ἀρμαγεδῶνος*» (Ἀπ. 16,16). **Πόλεμοι** τοπικοὶ καὶ παγκόσμιοι ἔγιναν κ' ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται. **Χύθηκε ἄφθονο αἷμα**· ἂν μαζέψουμε τὰ αἵματα τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ποὺ σκοτώθηκαν, θὰ φτειάξουμε μιὰ λίμνη μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ λίμνη τῶν Πρεσπῶν...

Ἄν ἐμεῖς ἐφαρμόζαμε τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου ἐδῶ στὴ χώρα μας ἢ καὶ στὰ Ἑνωμένα Ἔθνη, ἢ γῆ θὰ γινόταν παράδεισος. Καλὸς θεσμὸς τὰ Ἑνωμένα Ἔθνη· ὁ Ὄργανισμὸς Ἑνωμένων Ἐθνῶν (Ο.Η.Ε.) ζητάει νὰ συμφιλιώσῃ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ ἐπέλθῃ εἰρήνη. Ἄλλ' ὅταν ἔγινε ἡ πρώτη συνεδρίασι τοῦ Ο.Η.Ε., κάποιοι πρότειναν νὰ γραφῇ· –Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ βάση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε δεκτό. –Ὅχι, εἶπε καὶ ἀντιστάθηκε – ποιός; Ὁ ἀντιπρόσωπος τότε τῆς Ρωσίας, ποὺ ἦταν ἄθεος καὶ ἄπιστος. Αὐτὸς εἶπε· Ὅχι, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Θεό... Ποιὰ ἦταν τ' ἀποτελέσματα, γνωρίζουμε ὅλοι· διότι τὰ βλέπουμε καὶ σήμερα. Ἐὰν λοιπὸν οἱ μεγάλοι διεθνεῖς ὀργανισμοὶ δὲν θέλουν νὰ θέσουν ὡς βάσι τῆς ζωῆς τους τὸ Εὐαγγέλιο, ἐμεῖς τοῦλάχιστον ἐδῶ στὴ γωνιὰ αὐτῇ, τὴ μαρτυρικὴ γωνιά, ἃς θελήσουμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὸν λόγο τοῦ Κυρίου «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*». Ἄν τὸ δεχτοῦμε, θὰ γίνουμε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ἔθνος, λαὸς εὐλογημένος. Τότε θὰ γίνουμε «*υἱοὶ ὑψίστου*» (Λουκ. 6,35), παιδιὰ τοῦ Θεοῦ μὲ ὄραμα τὴν τελειότητα.

Τὸ τέλειο ὑπάρχει μόνο στὸ Θεό. **Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα εἶνε ἀτελῆ.** Ἀγνοία, ἀδυναμία, ἐμπάθεια χαρακτηρίζουν τὴ ζωὴ μας πάνω στὴ γῆ. Ἡ **ἀγνοία** μᾶς κάνει συνεχῶς νὰ ἐρευνοῦμε· κ' ἐν τούτοις πάντοτε ἀγνοοῦμε· «*ἐν οἷδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα*», ὡμολόγησε ὁ Σωκράτης. Ἡ **ἀδυναμία** πάλι δὲν ἀφήνει νὰ φτάσουμε στὴν κορυφὴ ποὺ ἐπιθυμοῦμε· μοιάζουμε μὲ ἀετὸ ἀλυσσοδεμένο μέσα σ' ἕνα κλουβί. Ἡ δὲ **ἐμπάθεια** μᾶς παγιδεύει κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ στὴν ἁμαρτία· «*ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος...*», φωνάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ῥωμ. 7,24). Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε ἔτσι, ὥστε νὰ ζητοῦμε αὐτόν, ποὺ εἶνε ὁ μόνος τέλειος· πῶς ὅμως νὰ τὸν πλησιάσουμε; **ποθοῦμε τὴν τελειότητα· πῶς ὅμως νὰ τὴ φτάσουμε;**

«*Καὶ ἔσσεσθε υἱοὶ ὑψίστου*» (Λουκ. 6,35). Ὁδηγὸ καὶ πυξίδα πρὸς τὴν τελειότητα μᾶς ἔδωκε ὁ Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ εἶχε πεῖ καὶ ὁ Ἀδამάντιος Κοραῖς· Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. **Τὸ Εὐαγγέλιο λοιπὸν νὰ ἐφαρμόσουμε.** Κι ὅταν ἐφαρμόσουμε τὸ Εὐαγγέλιο, τότε ἡ κοινωνία μας θὰ γίνῃ ἕνας παράδεισος, ὅπου μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ψάλλουν καὶ θὰ δοξάζουν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 3-10-1993. Καταγραφή καὶ συμπλήρωσις 3-10-2004, ἐπανεκδόσις 17-8-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΙΗ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 814²

Κυριακὴ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συνόδου (Τίτ. 3,8-15)
11 Ὀκτωβρίου 2026 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μακριὰ ἀπὸ αἰρετικούς!

«Μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιίστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι» (Τίτ. 3,9)

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε, ἀγαπητοί μου, ὅ-
τι ζοῦμε σὲ ἐποχὴ κρίσιμη γιὰ ὅλη τὴν ἀν-
θρωπότητα· Ἡ γενεὰ μας εἶνε «γενεὰ ἄπι-
στος καὶ διεστραμμένη», ὅπως εἶπε ὁ Κύριος
(Ματθ. 17,17). Στὰ παλιὰ εὐλογημένα χρόνια ἄκου-
γαν τὴ λέξι «ἁμαρτία» καὶ ἔτρεμαν. Τώρα, καὶ
τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία, τὴν κάνουν καὶ **σαρ-
κάζουν καὶ εἰρωνεύονται τοὺς πιστοὺς.**

Ἀλλὰ τὸ **Εὐαγγέλιο**, ὅπως ἡ ζυγαριὰ τοῦ
φαρμακείου, τὰ ζυγίζει ὅλα. Καὶ τί μᾶς λέει ὁ
Χριστός· ὅτι **θὰ δώσουμε λόγο** ὄχι μόνο γιὰ
τὰ μεγάλα ἐγκλήματά μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν
«ἀργόν» λόγο (Ματθ. 12,36), γιὰ ἕνα λόγο περιττὸ
ποῦ λέμε. Καὶ γι' αὐτὸ μᾶς συμβουλεύει, νὰ
προσέχουμε τί λέμε καὶ τί συζητᾶμε.

Ὅσοι δὲν προσέχουν τὴ **γλῶσσα** κινδυνεύ-
ουν. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸν κίνδυνο αὐτό, καὶ
μάλιστα ἕνα ὠρισμένο ἁμάρτημα τῆς γλώσ-
σης, φωνάζει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ.
Τίτ. 3,8-15) καὶ μᾶς λέει· Προσέχετε τί **συζητήσεις**
κάνετε μὲ τοὺς διαφόρους ἀνθρώπους, καὶ
πρὸ παντὸς **μὲ τοὺς αἰρετικούς.** Μὴν ἀνοίγε-
τε κουβέντες μ' αὐτούς· διότι αὐτὲς οἱ συζη-
τήσεις «εἶνε ἀνωφελεῖς καὶ μάταιες» (ἔ.ἀ.3,9). Ὅ-
σο εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ κουβεντιάζης μὲ ἕνα
πόρνο ἢ ἕνα μοιχὸ ἢ ἕνα μέθυσο, ἄλλο τόσο
εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ μιλᾷς μὲ ἕνα αἰρετικό.

Αὐτὸ τὸν κίνδυνο πρέπει νὰ τὸν ἐξηγήσου-
με λεπτομερέστερα.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὰ ἔγραψε αὐτὰ στὸ
μαθητὴ του, τὸν πρῶτο ἐπίσκοπο Κρήτης, τὸν
Τίτο. Τότε οἱ λίγοι Χριστιανοὶ τῆς μεγαλονή-
σου ἦταν ζωντανοί. Εἶχαν ζῆλο καὶ προσπα-
θοῦσαν νὰ μεταδώσουν τὴν πίστι καὶ σ' ἄλ-
λες ψυχές. Ἀνοίγαν συζητήσεις καὶ μὲ ἐβραί-
ους καὶ μὲ εἰδωλολάτρες. Καὶ ἀπὸ ὑπερβολι-
κὸ ζῆλο παρέτειναν πολὺ τὶς συζητήσεις, οἱ
ὁποῖες καταντοῦσαν ἀτέρμονες. Ἐκεῖνοι ὅ-

μως ἦταν πείσμονες καὶ δὲν μετανοοῦσαν.
Γι' αὐτὸ λέει σήμερα ὁ Παῦλος· **Μὴν ἀνοίγε-
τε συζητήσεις μ' αὐτούς, κρατήστε τὴν ὀρθό-
δοξο πίστι.**

Τὸ κακὸ αὐτὸ συνεχίστηκε καὶ μετὰ τοὺς
ἀποστόλους, ἀγαπητοί μου. Διότι πάντοτε, ὅ-
πως καὶ στὰ χρόνια τῶν ἀποστόλων, ὑπῆρχαν
ἄνθρωποι ποὺ τὴ γνώμη τους τὴν ἔβαζαν πα-
ραπάνω ἀπὸ τὴν **Ἐκκλησία**, ἡ ὁποία αὐθεντι-
κά, μὲ κύρος ἐγγυημένο, ἐρμηνεύει γνήσια
τὰ κείμενα τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Σὰς φέρνω **δύο παραδείγματα.**

• Διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας στὸ «Πιστεύω»,
ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «ὁμοούσιος τῷ Πατρί, δι'
οὗ τὰ πάντα ἐγένετο». Τί σημαίνει «**ὁμοού-
σιος**»; ἔχει μεγάλη σημασία. Σημαίνει, ὅτι ὁ
Υἱὸς εἶνε τῆς ἴδιας οὐσίας μὲ τὸ Θεὸ Πατέρα,
ἴσος μὲ τὸ Θεό, **εἶνε Θεὸς ὁ ἴδιος.** Οἱ αἰρετι-
κοὶ λοιπὸν ἔλεγαν·

—Σὰς παρακαλοῦμε, στὸ «ὁμοούσιος» νὰ
προσθέσουμε ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
Ἀπὸ «ὁμοούσιος» νὰ τὸ κάνουμε «**ὁμοιούσι-
ος**». Εἶνε τίποτα νὰ προσθέσουμε ἕνα γιῶ-
τα;...

—Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ οἱ
ἄλλοι πατέρες· διότι μὲ τὸ «ὁμοιούσιος» παύ-
ουμε πλέον νὰ κηρύττουμε τὴ θεότητα τοῦ
Χριστοῦ.

Ἔτσι, καὶ γιὰ ἕνα γράμμα, ἔκαναν ἀγῶνες.
Γιατὶ ὅποιος ἐδῶ ἀφαιρέση ἢ προσθήσῃ κάτι,
νοθεύει τὴν πίστι, εἶνε αἰρετικός. **Οὔτε προσ-
θήκη οὔτε ἀφαίρεσι δέχεται ἡ Ὀρθοδοξία,** ὅ-
πως τὸ μάτι δὲν δέχεται οὔτε τρίχα. Καὶ οἱ αἰ-
ρετικοὶ σὰν τρίχα τὸ ἔβλεπαν αὐτό. Ἀλλὰ εἶ-
χε μεγάλη σοβαρότητα, καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες
δὲν τὸ δέχτηκαν. Κ' ἐπειδὴ οἱ ἀρειανοὶ ἐπέ-
μεναν, τοὺς ἀφώρισαν.

• Ἕνα δεύτερο παράδειγμα μᾶς δίνει ἡ ση-
μερινὴ ἐορτὴ τῶν Πατέρων τῆς Ἑβδόμης Οἰ-

κουμενικῆς Συνόδου. Τότε εἶχαν παρουσιασθῇ οἱ *εἰκονομάχοι*, ποὺ ἔλεγαν· Αὐτὲς οἱ εἰκόνες, ποὺ ἔχετε καὶ προσκυνᾶτε –τὸ λένε καὶ σήμερα οἱ προτεστάντες καὶ οἱ χιλιασταί–, αὐτὲς **οἱ εἰκόνες εἶνε εἰδῶλα...**

Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τίς εἰκόνες ὡς εἰδῶλα. Διότι σὰς ἐρωτῶ· σὲ ποιοῦ σαλόνι χιλιαστοῦ ἢ προτεστάντου δὲν ἔχουν τὴ **φωτογραφία τῆς μάνας τους**; Ὅπως στὰ σπίτια ἔχουμε φωτογραφίες τῶν ἀγαπημένων μας, ἔτσι καὶ στὴν ἐκκλησία ἔχουμε τίς εἰκόνες τῶν ἁγίων μας, τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας, γιὰ νὰ τοὺς βλέπουμε καὶ νὰ παραδειγματιζώμαστε.

Σήμερα ἐορτάζουμε τὴ νίκη τῶν εἰκόνων, τὴ **νίκη τῶν πατέρων ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων**. Γι' αὐτὸ διαβάζεται ὁ ἀπόστολος ποὺ λέει· «*Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος*» (Τίτ. 3,10).

Τί σημαίνει «αὐτοκατάκριτος»; Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ φύγῃς ἀπ' τὸ μαντρί αὐτὸ ποὺ λέγεται Ἐκκλησία, χάνεσαι. Ἐδῶ βαπτίστηκες, ἐδῶ ἐβύζαξες τὸ γάλα τῆς μάνας σου, ἐδῶ στεφανώθηκες, ἐδῶ ἔζησες ὅλα τὰ σημαντικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς σου. Τί κακὸ σοῦ ἔκανε ἢ Ὁρθοδοξία; Ποῦ ἔσφαλε ἢ Ὁρθοδοξία; Βγαίνεις λοιπὸν καὶ πηγαίνεις στοὺς χιλιαστάς, στοὺς φράγκους, στοὺς προτεστάντες; Τότε δίνεις κλωτσιὰ στὴ Μάνα σου τὴν Ἐκκλησία σὰν τὸ ἀχάριστο παιδί. **Δίνεις κλωτσιὰ στὴν κολυμβήθρα, στὶς εἰκόνες, σὲ ὅλα τὰ μυστήρια.** Ἔτσι κάνεις; Ἐ τότε **θά'χῃς μέσα σου κάρβουνο ἀναμμένο.**

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θ' ἀρνηθῇ κάποιος τὴν Ὁρθοδοξία, **ἡ συνειδήσί του θὰ τοῦ φωνάξῃ, Εἶσαι Ἰούδας!** Καὶ σὰν τὸν Ἰούδα δὲν θὰ ἔχῃ ἡσυχία. Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν Ὁρθοδοξία μας, θὰ εἶνε «*αὐτοκατάκριτος*». Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν δικάσῃ ἢ Ἐκκλησία· αὐτὸς θὰ ἔχῃ κάρβουνο ἕως ὅτου πεθάνῃ. Θὰ φωνάξῃ μέσα του ἡ συνείδησι· Πρόδωσες τὸ Χριστὸ γιὰ τριάκοντα ἀργύρια!...

Καὶ στὴ φτωχή μας πατρίδα γιὰ τριάκοντα ἀργύρια πουλᾶνε τὴν ψυχὴ τους στὸν διάβολο. Ναί, καὶ σήμερα τὸ κακὸ συνεχίζεται. **Ἔγινε ἡ πατρίδα μας ἀμπέλι ξέφραγο.**

Πότε θὰ ῥθῇ ἡ μέρα νὰ ξυπνήσουμε, **νὰ φράξουμε τὸ ἀμπέλι** καὶ νὰ μὴν ἀφήνουμε νὰ μπαίνουν τ' ἀγριογούρουνα νὰ ξερριζώνουν τὰ κλήματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας; Τώρα ἔγινε ἀμπέλι ξέφραγο. Μπαίνουν οἱ φράγκοι,

μπαίνουν οἱ προτεστάντες, μπαίνουν οἱ χιλιασταί, μπαίνουν οἱ γεδαιωνῖτες, μπαίνουν οἱ σαββατισταί, μπαίνουν οἱ πεντηκοστιανοί, μπαίνουν οἱ ἀνατολικὲς θρησκείες...

* * *

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ ἐφαρμόσουμε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τί μᾶς λέει; **Μακριὰ ἀπὸ τὶς αἵρέσεις!** Μὴν ἀνοίγετε φιλοκουβέντες μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Εἶδες τί ἔπαθε ἡ Εὐα, πῶς γελάστηκε; Παρουσιάστηκε ὁ διάβολος μέσα στὸν παράδεισο. Ὅχι μὲ κέρατα καὶ οὐρές. Ἄν παρουσιάζοταν ἔτσι, ποιὸς θὰ τὸν πλησίαζε; Ὁ διάβολος εἶνε εὐγενέστατος, τζέντελμαν, ἔχει πολλοὺς τρόπους. Πῶς παρουσιάστηκε; Ὡς «*ὄφης*» (Γέν. 3,1). Ὁ ὄφης, πρὶν νὰ τὸν καταραστῇ ὁ Θεός, ἦταν τὸ ὠραιότερο πουλί. Ἀπ' ὅλα τὰ πουλιά αὐτὸ ἀγαποῦσε ἡ Εὐα· καὶ διὰ μέσου τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἔγινε κατόπιν φίδι καὶ σερνόταν στὴ γῆ, ἄνοιξε κουβέντα ἡ Εὐα. Ἄνοιξε **φιλοκουβέντα μὲ τὸν διάβολο**, καὶ κατήντησε νὰ βρεθῇ **ἐκτὸς τοῦ παραδείσου.**

Σὰν τὸν ὄφι μιλᾶνε καὶ οἱ αἰρετικοί. Μέλι στάζουν τὰ χεῖλη τους· ἀλλὰ μέσ' στὴν καρδιὰ ἔχουν φαρμάκι. Λέει λοιπὸν ὁ ἀπόστολος Παῦλος· Μακριὰ, παιδιά μου, ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς. Ὅπως φεύγεις ἀπὸ ἓνα σπίτι ἀμαρτωλό, ἔτσι νὰ φεύγῃς κι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς αἵρέσεως. Ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ποὺ ἡ καρδιά του εἶνε γεμάτη ἀγάπη, λέει κάτι ἄλλο φοβερώτερο. Ὅταν, λέει, χτυπήσῃ τὴν πόρτα σου μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα καὶ ζητήσῃ ψωμί, νὰ τῆς δώσης· ἂν ζητήσῃ ἓνας κακοῦργος ἓνα ποτήρι νερό, νὰ τοῦ τὸ δώσης· εἶνε ἄνθρωπος. Ἄν ὅμως χτυπήσῃ τὴν πόρτα σου αἰρετικὸς μὲ φυλλάδια, τότε; Μὴν ἀκοῦτε ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό, ἀκοῦστε τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, ποὺ λέει· Ἄν παρουσιαστῇ αἰρετικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἀρνεῖται τὸ Χριστὸ καὶ τὴν πίστι μας, **οὔτε καλημέρα νὰ τοῦ λὲς καὶ οὔτε στὸ σπίτι σου νὰ τὸν βάζῃς** (βλ. Β' Ἰω. 10).

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει σήμερα ὁ ἀπόστολος. **Θὰ μείνουμε ὀρθόδοξοι,** ἐδῶ στὰ φτωχὰ μας βράχια.

Δὲν μᾶς ἔμεινε τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο. Χάσαμε τὴν Πόλι, χάσαμε τὴ Μικρὰ Ἀσία, χάσαμε τὰ πάντα. Μείναμε μὲ τὴν πίστι τὴν ὀρθόδοξο. Ζητοῦν νὰ μᾶς πάρουν καὶ τὴν πίστι μας; Παιδιά τῆς Ἑλλάδος, μένετε πιστοί. **Πιστοὶ μέχρι θανάτου,** ὡς τὴν τελευταία στιγμή, γιὰ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)* ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2757

Μνήμη εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ
Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μποροῦμε νὰ ζωγραφίσουμε τὸ Χριστὸ μέσα μας;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, 18 Ὀκτωβρίου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴ **μνήμη τοῦ ἁγίου Λουκᾶ**, τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ. Γι' αὐτὸ σήμερα καὶ ὁ πενιχρὸς μου λόγος αὐτὸν θὰ ἔχη ὡς θέμα. Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὰ τοῦ βίου του.

Ὁ ἅγιος Λουκᾶς δὲν ἦταν Ἰουδαῖος, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦταν **Ἕλληνας** ὡς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ κάτοικος μιᾶς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πόλεις τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, τῆς Ἀντιοχείας, τὴν ὁποία εἶχε ἰδρύσει ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Παιδὶ διακεκριμένης οἰκογενείας, πλούσιας καὶ ἀριστοκρατικῆς, ἦταν εὐφυῆς καὶ ἐπιδεκτικὸς μαθήσεως. Σπούδασε σὲ περίφημες σχολὲς τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐξέλεξε ὡς ἐπάγγελμα, μᾶλλον ὡς διακονία, τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἔγινε λοιπὸν γιατρὸς μὲ καλὴ κατάρτισι καὶ φήμη μεταξὺ τῶν συναδελφῶν του στὸν τότε κόσμος.

Ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνης αὐτὰ ὅλα; τὴν πατρίδα καὶ τὶς σπουδές, τὰ γράμματα καὶ τὶς ἐπιστήμες, τὴν εὐφυΐα καὶ τὶς ἱκανότητες; Δὲν εἶνε αὐτὰ ὁ σκοπὸς τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Καταλάβαινε ἄραγε τότε ὁ ἅγιος Λουκᾶς τὸ νόημα τῆς ζωῆς, τὸ γιατί εἶχε ἔρθει στὸν κόσμος; Ζοῦσε ἀκόμα μέσα σὲ σκοτάδι, ἦταν εἰδωλολάτρης. Κατὰ μία τραγικὴ ἀντίθεσι, **ἐνῶ ζοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι** τῆς εἰδωλολατρίας, τὸ ὄνομά του ἦταν **Λουκᾶς**· λατινικὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖο παράγεται ἀπὸ τὴ λέξι **λούξ** (lux), ποὺ σημαίνει **φῶς**. Λοῦξ δὲν λέγαμε κ' ἐμεῖς μερικὲς λάμπες φωτισμοῦ; Ἐχουμε βλέπετε στὸ λεξιλόγιό μας καὶ ἀρκετὲς λέξεις ξενικῆς προελεύσεως. Ἔτσι εἶνε καὶ τὸ ὄνομα Λουκᾶς. Λουκᾶς λοιπὸν καὶ Λουκιανὸς (ἀπὸ τὸ lux) θὰ πῇ «φῶς», «φωτεινός», ὅλος φῶς. Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ φημισμένος γιατρὸς μὲ τὸ ὄνομα Λουκᾶς ἦταν ἀκόμα σὲ σκοτάδι, σκοτάδι βαθύ, μεσάνυχτα εἶχε.

Καὶ ξαφνικὰ τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς του **ἔγινε φῶς!** Πῶς αὐτό; πῶς μέσα στὴν καρδιά του ἔλαμψε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης; Μὲ ἓνα κήρυγμα ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν **ἀπόστολο Παῦλο**, ὁ ὁποῖος περνοῦσε τότε ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Αὐτὸ ἦταν! πί-

στεψε στὸ εὐαγγέλιο, βαπτίστηκε, **ἔγινε Χριστιανός**. Καὶ ὄχι ἀπλὸς Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ πιστὸς ἀκόλουθος στὴ μικρὴ συνοδεία τοῦ ἀποστόλου Παύλου· καὶ ἀκόμα ἦταν γιατρός, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο (βλ. Κολ. 4,5-11,14-18). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸν ὀνομάζει ἰδιαιτέρως **«Λουκᾶς ὁ ἱατρός ὁ ἀγαπητός»** (ἔ.ἀ. 4,14) – ὁ γιατρός μου, λέει–, γιατί προσέφερε τὶς ἱατρικὲς ὑπηρεσίες του στὸν Παῦλο καὶ στὴ συνοδεία του. Καὶ ἔμεινε ὁ Λουκᾶς κοντὰ στὸν Παῦλο στὴν πρώτη καὶ τὴν δευτέρα φυλάκισί του· ἐνῶ ἄλλοι τὸν ἐγκατέλειψαν, αὐτὸς ἔμεινε μέχρι τέλους πιστὸς σ' αὐτόν.

Μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ Λουκᾶς **μιμήθηκε τὸν διδάσκαλό του**. Ἀρχισε νὰ κηρύττει καὶ αὐτός. Περιώδευσε ἀρκετὰ μέρη, ἡ φωνή του ἀκούστηκε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μας. Τὸ κήρυξε – πῶς; Μὲ τοὺς ἀκόλουθους τρόπους.

✓ Πρῶτον **μὲ τὴ γλῶσσα** του. Διότι, ἂν πιστεῦης στὸ Χριστό, πρέπει καὶ νὰ μιλᾷς γι' αὐτόν. Ἀλλοίμονο σ' αὐτόν ποὺ δὲν μιλάει γιὰ τὸ Χριστό. Μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ ὁμιλοῦμε, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ νὰ κηρύττουμε τὸ ἄφθαστο μεγαλεῖο του. **«Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα»** (Ψαλμ. 115,1. Β' Κορ. 4,13).

✓ Κήρυξε ἀκόμα καὶ **διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου**, διὰ τῶν συγγραμμάτων του. Καὶ μέχρι σήμερα ἡ φωνὴ τοῦ Λουκᾶ ἀκούγεται μέσα στὶς ἐκκλησίες μας. Ἐγραψε δύο βιβλία θεόπνευστα· τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ δὲν ὑπάρχουν στοὺς ἄλλους εὐαγγελιστάς. Ἐγραψε λ.χ. γιὰ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Παναγίας (βλ. Λουκ. 1,26-38)· γιὰ τὴ συνάντησι τῆς Ἑλισάβετ καὶ τῆς Παρθένου, ὅτι τότε **«ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς»** (ἔ.ἀ. 1,44)· γιὰ τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα ποὺ στρατιὰ ἀγγέλων ἔψαλλε τὸ **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»** (ἔ.ἀ. 2,14), ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε σὲ φάτνη (βλ. ἔ.ἀ. 2,7) καὶ τὸν προσκύνησαν οἱ ποιμένες. Ἐγραψε γιὰ τὸν βαπτιστὴ Ἰωάννη. Πολλὲς λεπτομέρειες μᾶς διέσωσε ἰδίως γιὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο· καὶ

αὐτὰ τὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἴδιας τῆς Πα-
ναγίας, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ἰδιαίτερως.

Στὸν Λουκᾶ ὀφείλουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅτι,
ἐνῶ ἄλλοι εὐαγγελιστὰὶ ἔγραψαν ἄλλες παραβο-
λές τοῦ Κυρίου, αὐτὸς διέσωσε τὴν **παραβολὴ τοῦ**
ἀσώτου υἱοῦ (βλ. ἔ.ἀ. 15,11-32), ποὺ ἀποτελεῖ τὴν παρηγο-
ρία ὅλων μας. Ἐκεῖ περιγράφεται τόσο τὸ βάθος
τῆς πτώσεώς μας ὅσο καὶ τὸ ὕψος τῆς σωτηρίας
μας. Εἴθε ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς νὰ ποῦμε τὸ «*Πά-
τερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου,
καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου*» (ἔ.ἀ. 15,21).

Τὸ ἄλλο σύγγραμμά του εἶνε οἱ **Πράξεις τῶν ἀπο-
στόλων**, στὸ ὁποῖο διηγεῖται τὸν βίο τῶν ἀποστό-
λων καὶ ἰδιαίτερως τοῦ Παύλου, στὸν ὁποῖον ἐμα-
θήτευσε καὶ κοντὰ στὸν ὁποῖον ἔμεινε μέχρι τῆς
φυλακίσεως καὶ τοῦ μαρτυρίου του. Οἱ Πράξεις πι-
στοποιοῦν πῶς ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς οἱ Χριστιανοὶ
τῶν πρώτων αἰώνων τὸ ἐφάρμοσαν. Κατὰ τὸ «*Ἀ-
γαπᾶτε ἀλλήλους*» (ἰω. 13,34· 15,12,17· βλ. Α' ἰω. 3,11,23· 4,7· Β' ἰω. 5) ἀπο-
τελοῦσαν μία οἰκογένεια μὲ πατέρα τὸν Κύριο ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸ καὶ «*εἶχον ἅπαντα κοινά*» (Πράξ. 2,44).

✓ Κήρυξε λοιπὸν προφορικὰ μὲ τὴ γλῶσσα του,
γραπτῶς διὰ τοῦ συγγραφικοῦ καλάμου του, ὁ ὁ-
ποῖος ἔχει ἰδιαίτερη λογοτεχνικὴ χάρι, γιατί ἦταν
ἄριστος κάτοχος τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Κήρυξε
ἀκόμα τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ – πῶς; **διὰ τοῦ**
χρωστήρος. Ὑπάρχει καὶ παράδοσις ὅτι ζωγράφι-
ζε. Δὲν ζωγραφίζει βέβαια κανεὶς μόνο μὲ τὸν χρω-
στήρα· ζωγραφίζει καὶ μὲ τὸν κάλαμο, μὲ τὴ γρα-
φίδα, μὲ τὴ συγγραφή. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐννοία ἀπέ-
δωσε τὶς μορφές τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τῆς ὑπεραγίας Θε-
οτόκου κ.λπ.. Καὶ ὁποῖος διαβάσει τὸν Λουκᾶ, νο-
μίζει ὅτι βλέπει ζωντανὲς τὶς μορφές ὅλων αὐτῶν.
Ἀλλὰ στὴν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας διασώθη-
κε, ὅτι ὑπῆρξε καὶ ζωγράφος μὲ τὸν χρωστήρα, ὅ-
πως ἀκοῦμε στὸν Παρακλητικὸ Κανόνα τῆς Θεο-
τόκου· «*Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσ-
κυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορη-
θεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν*
Ὁδηγήτριαν» (μεγαλ. Παρ. Καν.).

✓ Διασώζεται ὅμως καὶ παράδοσις, ὅτι ὁ εὐαγγε-
λιστὴς Λουκᾶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τρόπων ποὺ εἶδα-
με, ἐκήρυξε τὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὴ θυσία του. Αὐ-
τὸς δηλαδὴ ποὺ συνέγραψε τὸ Εὐαγγέλιο, τέλος τὸ
ὑπέγραψε καὶ μὲ τὸ αἷμα του. Συνελήφθη, ὠδηγήθη-
κε στὸ κρατητήριον, ὠμολόγησε ὅτι εἶνε Χριστια-
νός, καὶ ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατον γιὰ τὸν Κύριο.

Ὅπως, ἀδελφοί μου, **κέντρο τῆς ζωῆς** τοῦ εὐ-
αγγελιστοῦ Λουκᾶ ἦταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στός, **ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ καὶ στὴ δική μας ζωὴ**. Ὁ
Λουκᾶς εἶχε ζωγραφίσει τὸν Χριστὸ πρῶτα μέσα
του, στὴν καρδιά του, καὶ κατόπιν μὲ τοὺς ἄλλους
τρόπους ποὺ ἀναφέραμε. Γι' αὐτό, ὁποῖος διαβά-
ζει τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον βλέπει ἐκεῖ καθαρὰ
τὴ μορφή τοῦ Κυρίου μας, ζωντανή. Ἔτσι νὰ Τὸν ἔ-
χουμε κ' ἐμεῖς μέσα μας, ἀληθινό· τέλειον, ἄμωμον,

ἄψογον, ἀναμάρτητον, ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστημέ-
νον, ζωντανό, νικητή. Εὐκόλο εἶνε νὰ τὸν ζωγραφί-
σουμε καὶ νὰ τὸν ἔχουμε σὲ μία εἰκόνα· γέμισε ὁ
τόπος ἀπὸ εἰκόνες. Ἄχ, ἀδελφοί μου, ὁποῖος πε-
ριορίζεται σ' αὐτό, εἶνε τυπικὸς Χριστιανός· τὸ οὐ-
σιαστικὸ εἶνε νὰ ζωγραφίσῃ τὸ Χριστὸ μέσα του.

Πῶς γίνεται αὐτό; Διὰ τῆς ἀγάπης, διὰ τοῦ θείου
ἔρωτος. Πές μου τί ἀγαπᾷς νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι.
Ἀγαπᾷς τὸ παιδί σου; γι' αὐτὸ τὸ ἔχεις μέσ' στὴν καρ-
διά σου· ἡ μάνα σκέπτεται τὸ παιδί της μέρα - νύχτα.
Εἶσαι ἐρωτευμένος; γι' αὐτὸ ζῆς ἔχοντας διαρκῶς
μέσα σου τὸ πρόσωπον τῆς ἀγαπημένης σου. Κάνε
λοιπὸν ἔτσι καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ μέσα σου· κάνε τὴν
καρδιά σου ἀτελιέ, ποὺ λένε οἱ ζωγράφοι, πάρε χρώ-
ματα καὶ παράστησε ἐκεῖ τὸν Ἑγαπημένον σου, ἐκεῖ-
νον ποὺ ἀξίζει νὰ ἀγαπᾶται πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο
πρόσωπον ἢ πρᾶγμα στὸν κόσμον. Θὰ γίνῃς ἔτσι κ'
ἐσὺ μία εἰκόνα, ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Κυρίου. Βλέ-
ποντας ἐσένα (τὸν ὑπάλληλον, τὸν ἐργάτη, τὸν ἀξιω-
ματικὸ κ.λπ.· βλέποντας πρὸ παντός ἐσένα τὸν ἱε-
ρέα καὶ ἐπίσκοπον) νὰ ποῦν οἱ ἄνθρωποι· Ζωντανὸς
εἶνε ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ ἕνας ἄπιστος Γάλλος εἶπε·
Ἄς σβήσουμε τὶς εἰκόνες στὶς ἐκκλησίες, μὰ μὲ τοὺς
ζωντανούς Χριστιανούς, τοὺς ἁγίους, τί θὰ κάνου-
με;... Ὅσο δηλαδὴ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἅγιος ἐπὶ τῆς
γῆς, ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀήττητος· γιατί καὶ ἕνας
ἅγιος ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῇ καὶ βασιλεύει!

Τελευταῖα ἔγινε μιὰ **ἐρευνα, ποιούς θαυμάζει**
καὶ λατρεύει ὁ κόσμος· καὶ τί ἔδειξε· ὅτι πρῶτοι
ἔρχονται καλλιτέχνες, θεατρίνοι, ἡθοποιοί, ἀθλη-
ταί... Καὶ ὁ Χριστός; Ἐρχεται τελευταῖος. Ποιὸς
τὸν λατρεύει; Ὅποιος τὸν λατρεύει, τὸν ὁμολογεῖ,
μιλάει γι' αὐτόν. Ἀγαπᾷς τὸ Χριστό; Δεῖξε το διὰ
τοῦ βίου σου· μὲ τὴν καρτερικὴ ζωὴ σου, μὲ τὸν
τίμιον ἀγῶνα σου, μὲ τὸ μαρτυρικὸ σου φρόνημα.

Τελειώνω μ' ἓνα παράδειγμα. Πιστός, ποὺ λά-
τρευε φλογερὰ τὸν Κύριο ἦταν ὁ **ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ**
Θεοφόρος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Ὅταν λοιπὸν
τὸν ἔρριξαν στὰ λιοντάρια καὶ τὸν κατασπάραξαν,
ἔμεινε μόνο ἡ καρδιά του· δὲν τὴν πείραξαν. Καὶ
λέει ἡ παράδοσις, ὅτι ἄνοιξαν τὴν καρδιά καὶ μέ-
σα σ' αὐτὴν βρῆκαν γραμμένο· **Χριστέ, ὁ ἔρωτας**
τῆς ψυχῆς μου!

Ὡ πόσο πίσω εἴμαστε! Σ' ἐμᾶς ὁ ἔρωτας τῆς καρ-
διάς μας εἶνε τὰ ἐπίγεια· χρήματα, δόξες, μεγαλεῖα,
γυναῖκες, ἄντρες, ὅλα τὰ ἐγκόσμια. **Ἐρωτας Χρι-
στοῦ** ἔκαιγε τὴν καρδιά τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ,
τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων.
Μακάρι τὸν ἔρωτα αὐτὸν νὰ τὸν αἰσθανθοῦμε. Γι'
αὐτὸ σᾶς συνιστῶ· ἀφιερῶστε χρόνον καὶ μελετήστε
μὲ προσοχὴ τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον, γραμμένο
στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, ποὺ παρουσιάζει ἐπὶ αἰῶνες
τώρα ὅχι νεκρὴ ἀλλὰ ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Τότε θὰ αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖο ἐκεῖνο
καὶ θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον· «*Ζῶ*
οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20), ὁ ὁποῖος
βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἔκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2759

Κυριακὴ ΣΤ' Λουκᾶ
25 Ὀκτωβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Πῦρ ἐξ οὐρανοῦ»

«Κύριε, θέλεις εἰπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἡλίας ἐποίησε;» (Λουκ. 9,54)

Ἡ **Γαλιλαία**, ἔχουμε πεῖ, ἦταν ἡ ἀγαπητὴ στὸν Ἰησοῦ ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης. Στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ ἀκούστηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Κυρίου ποὺ καλοῦσε σὲ μετάνοια. Ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς διᾶλεξε τοὺς πρώτους μαθητὰς καὶ ἀποστόλους. Τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς διέσχισε κατ' ἐπανάληψιν κηρύττοντας τὸ εὐαγγέλιο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τὴν Καπερναοὺμ, μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες πόλεις τῆς, εἶχε κάνει κέντρο τῆς δράσεώς του, «*ἰδίαν πόλιν*», πόλι του (Ματθ. 9,1). Τὰ νερὰ τῆς λίμνης διέσχισε πολλές φορές, πάνω στὰ κύματά τῆς περπάτησε καὶ στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα εἶπε τὸ περίφημο «*Σιώπα, πεφύμωσο*» (Μάρκ. 4,39). Πόσες εὐεργεσίες χάριξε αὐτὸ τὸ μέρος! Ὅποιοδήποτε σημεῖο αὐτῆς τῆς γῆς καὶ ἐὰν ἐπισκεφθῇ κανεὶς, τὸν Ἰησοῦ παντοῦ βλέπει νοερὰ νὰ περπατᾷ, νὰ διδάσκη, νὰ εὐλογῇ.

Ἀλλὰ ἔφτασε τώρα ὁ καιρὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ Ἰησοῦς τὴ Γαλιλαία. Ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴν πρωτεύουσα, τὴν προφητοκτόνο πόλι, τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ προσφέρῃ ἐκεῖ τὴν ὑψίστη, τὴ μοναδικὴ θυσία «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (Λευτ. Μ. Βασ., καθαν.). Ἔπρεπε νὰ πάθῃ καὶ νὰ σταυρωθῇ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸ νέο αὐτὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, τὴν ἀναχώρησι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία στὴν Ἰουδαία, μεταχειρίζεται λέξι ποὺ ἐκφράζει ζωηρὰ τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ σταθερότητα μετὰ τὴν ὁποία ἄρχισε τὴν πορεία του πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. «*Ἐστήριξε*», λέει, «*τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ*» (Λουκ. 9,51). Ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ παρουσιάσουμε μετὰ κάποια εἰκόνα τὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς σταθερᾶς καὶ ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ Ἰησοῦ, νομίζουμε, ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ πλοίαρχου, ποὺ μέσα στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα στέκει ἀτρόμητος ἐπάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου καὶ ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ πλεύσεως καὶ μέσ' στ' ἀφρισμένα κύματα κατευθύνει τὸ πλοῖο, αὐτὴ ἡ εἰκόνα, λέω, μπορεῖ κάπως νὰ παραστήσῃ τὴ μεγαλειώδη στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς, ἐν γνώσει ὅλων τῶν συνεπειῶν ποὺ θὰ εἶχε ἡ μετὰβασίς του στὰ Ἱεροσόλυμα, παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ πορευθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καμμιὰ ἀμφιταλάντευσι. Ἡ γραμμὴ ποὺ χαράχθηκε θὰ τηρηθῇ. Τὸ ταξίδι θὰ γίνῃ. Τὸ ποτήριο τῶν θλίψεων θὰ ἀδεῖασι μέχρι τὸν πυθμένα. Ὁ σταυρὸς θὰ στηθῇ. Καὶ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς σὰν σὲ βωμὸ θὰ προσφέρῃ τὴ θυσία του. «*Ἐστήριξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ*». Τί **ἥρωικὸ φρόνημα ἀπέναντι στὸ θάνατο** ἐκφράζει τὸ χωρίο αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου!

Ὡ Κύριε! Ὅσες φορές κ' ἐμεῖς στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας καλούμεθα νὰ ἐκτελέσουμε καθήκοντα ποὺ ἀπαιτοῦν θυσίας καὶ μαρτυρικὸ ἀκόμη θάνατο, ἐσύ, ποὺ ἐστήριξες τὸ πρόσωπό σου γιὰ νὰ πορευθῇς πρὸς τὴν

προφητοκτόνο πόλι, βοήθησε κ' ἐμᾶς, νὰ βαδίζουμε μετὰ σταθερότητα ἐκεῖ ὅπου μᾶς καλεῖ τὸ ὑπέρτατο χρέος.

Κατὰ τὴν πορεία αὐτὴ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιο. Ὁ Κύριος, ὅταν μαζί μετὰ τὴ συνοδεία του πλησίασε στὰ βουνὰ τῆς Σαμαρείας, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του **στὴν πλησιέστερη κωμόπολιν τῶν Σαμαρειτῶν, νὰ εἰδοποιήσουν ὅτι ἔρχεται**. Ἀσφαλῶς οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως αὐτῆς, ὅπως καὶ κάθε ἄλλης κωμοπόλεως καὶ πόλεως τῆς Σαμαρείας, θὰ εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὸν Ἰησοῦ, γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματά του, καὶ θὰ ἔπρεπε μετὰ χαρὰ νὰ δεχτοῦν τὴν εἰδησιν ὅτι ἔρχεται στὸ χωριό τους ὁ Ἰησοῦς. Ὡ ἐὰν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν κραταῖα Ῥώμη τοὺς προειδοποιούσε ὅτι τὴν κωμόπολίν τους θὰ ἐπισκεφθῇ ὁ αὐτοκράτορας, ποιά προετοιμασία δὲν θὰ ἔκαναν γιὰ τὴν ὑποδοχὴ του! Μὰ ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ χωριό τους εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, εἶνε ὁ «*βασιλεὺς βασιλέων καὶ κύριος κυρίων*» (Ἀπ. 19,16), εἶνε ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον ὀφείλουν ὅ,τι ἔχουν. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν ἀνταξίως. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως αὐτῆς εἶνε ψυχικὰ τυφλοὶ καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ὀδοιπόρο αὐτόν, ποὺ θὰ τοὺς ἐπισκεπτόταν, κρύβεται ἡ Θεότης. Δὲν ἐκτίμησαν τὴν ἔκτακτὴ, τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ τοὺς παρουσιαζόταν. Τὸ ἄπειρο σὲ ἀξία γεγονὸς, ὅτι ἕνας Θεὸς τοὺς ἐπισκεπτόταν, τὸ περιφρόνησαν. Καὶ μέσῳ τῶν δύο ἀπεσταλμένων **διαμήνυσαν στὸν Ἰησοῦ, ὅτι δὲν θέλουν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ χωριό τους**.

Ὁ Ἰησοῦς ἀνεπιθύμητος! Τ' ἄκουσαν οἱ ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ ἐξωργίστηκαν. Θεώρησαν προσβλητικὴ γιὰ τὸν Κύριον τὴ διαγωγὴ αὐτῆ τῶν Σαμαρειτῶν. Καὶ ἐνὰ πνεῦμα μίσους καὶ ἐκδικήσεως ἄρχισε νὰ πνέῃ στὴν καρδιά τους. Κατὰ τὴν ἀντίληψίν τους δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ –ἐὰν ἄξιζε νὰ λέγονται ἄνθρωποι– οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναγνώρισαν καὶ δὲν τίμησαν τὸν Κύριον. Ἐὰν μπορούσαν νὰ τοὺς τιμωρήσουν, θὰ τὸ ἔκαναν· τὴν ἦταν ἡ ὀργή τους. Στὴ μνήμη τους ἦρθε μιὰ εἰκόνα φοβερῆς τιμωρίας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε δὲν τίμησαν ἐνὰ προφήτη τοῦ Θεοῦ· θυμῆθηκαν τοὺς δύο ἐκείνους ἀξιωματούχοις τοῦ Ἀχαάβ, οἱ ὁποῖοι μετὰ τοὺς στρατιῶτες τοὺς εἶχαν σταλῇ νὰ καταδιώξουν καὶ νὰ συλλάβουν τὸν προφήτη Ἡλία. Αὐτοὶ, μόλις πλησίασαν στὸ μέρος ὅπου ἔμενε ὁ ἐρημίτης, ἀλληλοδιαδόχως βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο. Μὲ προσευχὴ τοῦ προφήτου κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ φωτιά, ἔπεσε πάνω τους καὶ τοὺς κατέκαυσε (βλ. Δ' Βασ. κεφ. 10). Τὸ τιμωρητικὸ αὐτὸ γεγονὸς θυμῆθηκαν οἱ δύο μαθηταὶ καὶ ἔκαναν τὸ συλλογισμόν· Ἐὰν ἐκεῖνοι οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ στρατιῶτες ποὺ δὲν τίμησαν τὸν προφήτη Ἡλία τι-

μωρήθηκαν τόσο σκληρά, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως, ποὺ δὲν τίμησαν ὄχι πλέον ἓνα προφήτη ἀλλὰ τὸν Κύριο, ποιά τιμωρία πρέπει νὰ ὑποστούν;... Ὁ Ἥλιος παρακάλεσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν τιμωρία τους, καὶ καλὰ ἔκανε. Γιατί ὁ Ἰησοῦς δὲν θὰ παρακαλέσῃ τὸν οὐράνιο Πατέρα του νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικὰ τοὺς ἀσεβεῖς αὐτοὺς Σαμαρεῖτες; Τὶς σκέψεις τους αὐτὲς οἱ δύο μαθηταὶ ἐξέφρασαν στὸν Ἰησοῦ· «*Κύριε, θέλεις εἰπῶμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἥλιος ἐποίησε;*» (Λουκ. 9,54). Οἱ «*υἱοὶ βροντῆς*» (Μάρκ. 3,17), ὅπως ὠνομάστηκαν οἱ δύο μαθηταί, θέλουν ν' ἀστράψῃ καὶ νὰ βροντήσῃ ὁ οὐρανός, νὰ ρίξῃ φωτιά καὶ νὰ κάψῃ τοὺς ἀσεβεῖς. Ζητοῦν τὴ θεϊκὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου. Θὰ χαροῦν νὰ δοῦν νὰ πυρπολῆται ὁλόκληρο τὸ χωριό, νὰ ᾗ τὴν τύχη τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρας.

Καὶ ὁ Κύριος; Εἰσακούει τὴν παράκλησί τους; Ὁχι! Ἀπορρίπτει τὸ αἶτημά τους. Ἐπιτιμᾷ τοὺς δύο μαθητὰς γιατί ἐξέφρασαν τέτοια ἐπιθυμία καταστροφῆς καὶ τοὺς λέει· «*Οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματος ἐστε ὑμεῖς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι*» (Λουκ. 9, 55-56).

Τί ὑπέροχα λόγια, ποὺ μόνο τὸ στόμα τοῦ Θεανθρώπου μποροῦσε νὰ πῇ σὲ ἐποχὴ ποὺ ἔβραζαν τὰ φυλετικὰ πάθη καὶ ἡ ἐκδίκησι τῶν ἐχθρῶν ἐθεωρεῖτο κάτι νόμιμο! Τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου εἶνε· Ἀγνοεῖτε ποιοῦ νέο πνεῦμα ἀγάπης καὶ πραότητος ἄρχισε νὰ πνέῃ ἐπάνω στὴ γῆ. Τὸ ὅρος Σινὰ διαφέρει ἀπὸ τὸ ὅρος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐξεφωνήθη αὐτὴ ἡ λεγόμενη Ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλία. Τὸ Καρμῆλιο ὅρος, στὰ σπῆλαια τοῦ ὁποῖου διέμενε ὁ προφήτης Ἥλιος, ποὺ ἐκσφενδονίζει τὴ φωτιά τῆς ὀργῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, διαφέρει ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὄχι λόγοι μίσους καὶ κατάρας, ἀλλὰ λόγοι ἀγάπης καὶ συγχωρήσεως θὰ ἀκουστοῦν γιὰ ὅλους, καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σταυρωτάς μου. Ἡ ἀγάπη, τὸ ἔλεος καὶ ἡ συγχώρησις εἶνε ὁ ὑπερέχων χαρακτήρας τῆς διδασκαλίας μου, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ καὶ στὶς δικές σας καρδιές, μαθηταί μου.

Ἡ καταστροφή ἑνὸς χωριοῦ ἦταν εὐκολή. Ἡ σωτηρία ὅμως μιᾶς ψυχῆς ἦταν τὸ δυσκολώτερο ἀπ' ὅλα, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ὁ Κύριος «*ἐκκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη*» (Ψαλμ. 17,10). Γιὰ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία. Τὸ χωριὸ αὐτὸ τῶν Σαμαρειτῶν δὲν δέχτηκε σήμερα τὸν Σωτῆρα. Ἀλλ' ἀποκλείεται νὰ εἶνε καὶ τὸ χωριὸ αὐτὸ μεταξὺ τῶν χωριῶν ἐκείνων τῆς Σαμαρείας, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν διωγμὸ ἐπὶ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου τὰ ἐπισκέφθηκαν οἱ μαθηταὶ καὶ δέχτηκαν τὸν λόγο τοῦ Κυρίου; (βλ. Πράξ. 8,1,14-15). Ὁ,τι σήμερα ὁ ἁμαρτωλὸς ἀρνεῖται πεισματικά, ἀποκλείεται αὐριο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἰσχυρᾶς πνοῆς τῆς θείας χάριτος νὰ τὸ δεχτῇ; Ἀποκλείεται οἱ σημερινοὶ διώκτες καὶ σφαγεῖς νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ γίνουν οἱ διαπράττοντες κήρυκες καὶ ἀπόστολοι τῆς θρησκείας τοῦ Ναζαρετοῦ;

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κύριος ἔδωσε στοὺς μαθητὰς ἓνα ὑπέροχο μάθημα πραότητος καὶ ἀνεξικακίας, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη. Γιατί αὐριο θὰ ἔβγαιναν καὶ αὐτοί, μόνοι τους πλέον, χωρὶς τὸν ἀγαπητὸ Διδάσκαλο, νὰ περιοδεύουν διάφορα χωριά καὶ θὰ συναντοῦσαν ἀντίδρασι φοβερὴ ἐκ μέρους τοῦ κόσμου ποὺ δὲν πιστεύει στὸ σωτήριο μῆνυμα. Ὁχι ἓνα καὶ δύο, ἀλλὰ πολλὰ χωριά καὶ πόλεις θὰ ἔδειχναν συμπεριφορὰ ἴδια καὶ ἀκόμη χειρότερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔδειξαν ἀπέναντι στὸν Κύριο οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως τῶν Σαμαρειτῶν. Οἱ εὐεργετικῶτεροι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἐκδιώκονταν ὡς οἱ πιὸ ἐπιβλαβεῖς, θὰ καταδιώκονταν σὰν κακοῦργοι καὶ λησταί. Τί ἔπρεπε νὰ πράξουν ἀπέναντι σὲ τέτοιους ἀνοήτους ἀνθρώπους; Νὰ γονατίσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸν Κύριο νὰ τιμωρήσῃ αὐτοστιγμὴ τοὺς διώκτες τους,

τοὺς περιφρονητὰς καὶ ὕβριστὰς τοῦ ὀνόματός του; Ὁχι. Εἶχαν γνωρίσει πᾶ τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Εἶχε ἔλθει σ' αὐτοὺς Πνεῦμα ἅγιο. Γι' αὐτὸ κηρύττοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐλέγχοντας τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴ διαφθορὰ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων, φεύγοντας ἀπὸ τὰ χωριά καὶ τὶς πόλεις ἀπὸ ὅπου τοὺς καταδίωκαν, καὶ τινάζοντας τὴ σκόνῃ ἀπὸ τὰ παπούτσια τους, θὰ ὕψωναν χέρια ἰκεσίας πρὸς τὸν Κύριο καὶ θὰ παρακαλοῦσαν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ποὺ θὰ τοὺς κακοποιοῦσαν καὶ θὰ τοὺς ἐφόνευαν μὲ θάνατο σκληρό. Μὲ τὰ ὅπλα αὐτά, τῆς πραότητος καὶ ἀνεξικακίας, κατῶρθωσαν νὰ νικήσουν καὶ νὰ θριαμβεύσουν.

Τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ὅπλα ἔχουν ἀνάγκη καὶ **οἱ σημερινοὶ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου**, οἱ γνήσιοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Κυρίου. Στὴν ἱεραποστολική τους πορεία θὰ συναντήσουν καὶ ἄτομα καὶ οἰκογένειες καὶ συννοικισμοὺς καὶ χωριά, μικρὰ καὶ μεγάλα, στὴν ἱστορία τῶν ὁποίων θὰ γραφῇ ἀπὸ χέρι ἀγγέλου, ὅτι τοὺς ἐπισκέφθηκε ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ «*οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν*» (Λουκ. 9,53).

Δὲν δέχτηκαν ὄχι αὐτόν, ἀλλ' ἐκείνον ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἐρχόταν νὰ κηρύξῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ θὰ συμβαίη καὶ στὸ μέλλον, τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι μὲ μεγάλες τιμὲς θὰ ὑποδέχωνται ἓναν κατώτερο ἐκπρόσωπο κοσμικῆς ἐξουσίας, τὴν ἴδια ἡμέρα κανέναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὴν προθυμοποιηθῇ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ φιλοξενήσῃ ἓναν ταπεινὸ ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ θ' ἀναγκάζετο νὰ διανυκτερεύῃ στὰ στασίδια τοῦ ναοῦ τοῦ χωριοῦ!... Ἀλλὰ γιατί νὰ παραξενευμάστε; Ἰδιoteλεῖς καὶ συμπεφροντολόγοι οἱ ἄνθρωποι, περιποιοῦνται τὸν μέν, γιατί ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτῶνται ὑλικά συμφέροντα, περιφρονοῦν δὲ τὸν ἄλλο, γιατί δὲν προσδοκοῦν ἀπὸ αὐτὸν κάτι ὑλικό. **Δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὸν πολύτιμο μαργαρίτη**, τὸν ὁποῖο φέρνει μαζί του ὁ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ἀκριβῶς δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως τῶν Σαμαρειτῶν.

Ἀκούσαμε ὅτι ἓνας **πλανόδιος βιβλιοπώλης θρησκευτικῶν βιβλίων**, ὅταν μπῆκε κάποτε σὲ ἓνα κέντρο ποὺ διασκέδαζαν νέοι, ἔγινε στόχος εἰρωνειῶν καὶ ἐμπαιγμῶν. Κάποιοι μάλιστα ἀπὸ τοὺς νεαροὺς τὸν πλησίασε ἀπὸ πίσω καὶ ἔβαλε φωτιά στὸ πανωφόρι του, ποὺ ἄρχισε νὰ καίγεται μέσα στὰ γέλια τῶν ἄλλων. Ὁ βιβλιοπώλης ἀτάραχος ἔβγαλε τὸ πανωφόρι, τὸ ἔρριξε στὴν αὐλὴ ὅπου κᾶνκε, ξαναγύρισε καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα συνέχισε νὰ μιλά γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἡ συμπεριφορὰ του κατέπληξε τοὺς νέους. Μετάνοιωσαν γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ φέρθηκαν, ζήτησαν συγγνώμη, ἀγόρασαν κι αὐτοὶ ἀπὸ μία ἀγία Γραφή καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ τὴ μελετοῦν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζοντας τὸ **πνεῦμα τῆς ἀνωτερότητας** ποὺ διέκρινε τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, λέει· «*Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἔως ἄρτι*» (Α' Κορ.4,12-13).

Ἀλλὰ ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος στὴ σύγχρονη γενεὰ συνεχίζει τὸ ἔργο τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεται ἀπὸ τέτοιες ἐκδηλώσεις **ἀγενοῦς συμπεριφορᾶς**. Αὐτὲς εἶνε τὰ λιγώτερα ποὺ μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ ἓναν κόσμον ποὺ ἐσταύρωσε τὸν Χριστὸ καὶ καταδίωξε τοὺς ἀποστόλους καὶ ὅλους τοὺς γνησίους ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐὰν ἔχη «*στηρίζῃ τὸ πρόσωπον*» τοῦ βαδίζειν ἀκλινῶς τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ἃς ἐτοιμαστῇ ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὰ χειρότερα, καὶ αὐτὸν τὸν **μαρτυρικὸ θάνατο**, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε καὶ ἡ λαμπρὴ ἐπισφράγισι τῆς ἀποστολικῆς του διακονίας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος